

POLISVÅLD MOT BARN I CHILE

Vittnesbörd av en kvinna från La Legua, Santiago, om händelser som inträffade den 12 maj 1983.

- Här i La Legua finns en idrottsplats mellan gatorna Copihues, Prensa och Comercio. Dit brukar en massa barn gå. En del spelar fotboll, andra tittar på. Alla barn från det här området går dit och ibland är de där till sent på natten för det är den enda idrottsplats som finns här omkring.

Ungefär klockan nio på kvällen den 12 maj kom en polisofficer och två andra poliser till idrottsplatsen. Officern hade kulsprutepistol. Han högg tag i en pojke som inte kunde vara äldre än tretton år. Han släpade pojken med sig, slog honom med kulsprutepistolen, knuffade honom och dunkade honom mot husväggarna. Pojken klagade och grät. Vi var många kvinnor som såg det.

Sedan kom en radiobil. Ett barn såg numret - B 857. Han kom ihåg det efteråt därför att någon skrek: " Bilnumret! " Litet längre bort stod en annan pojke. Han stod och såg på. En polis gick på honom och slog honom våldsamt. Samtidigt sköt han i luften för att vi inte skulle våga närma oss. Den pojken var heller inte mer än högst tretton.

Vi vågade inte göra något annat än att stå där och skrika... så fega var vi. Efteråt sa vi att vi kunde inte fortsätta så här - bara stå och se på. Och varför hade vi inte gjort något för att hjälpa barnen! De var ju så små... Poliserna tog med sig en tredje pojke också, en som försökte springa sin väg. Honom tog de fast i gathörnet. De här barnen, som var mellan tio och tretton år - de var alla så rädda. Poliserna hade kommit enbart för att ta fast barn!

Alldeles innan detta hände hade mitt barnbarn kommit hem från skolan. Han är tretton år. När han ätit bad han att få gå ut. Han gick ut i sin skoluniform, för jag glömde säga till honom att byta kläder. Jag tror att det var det som räddade honom - att han hade skoluniformen på sig. Han såg allt. Han såg hur poliserna tog med sig barnen och hur de sköt. En polis stannade honom och frågade om han sett en pojke som sprungit sin väg. Han sa att han inget visste, att han inget sett. Han höll sig alldeles tyst och stilla. Polisen tittade på honom, sedan lät han honom gå. Då sprang han hem och jag sa: " Men varför har du inte kommit hem tidigare - ser du inte att de skjuter på gatorna! " Jag frågade honom om han sett vad de gjort med barnen. Han sa att han sprungit hem därför att de sköt så hemskt och de slog barnen.

Just när vi stod och talade om vad som hänt kom poliserna tillbaka. De tog fast ytterligare en pojke. De slog honom. Det var fruktansvärt! Och allt detta hände i detta område, mellan gatorna Alvarez de Toledo, Toro och Zambrano.

Det som hände var en hämnd för vad som inträffat dagen innan, den 11 maj. På kvällen den 11 maj hade vi som bor här genomfört en protestaktion. Det var en fantastisk uppslutning - massor av mödrar och barn! Vi slog på kastruller, vi tände eldar i gathörnen. Ljudet var öronbedövande. Det kom en radiobil - poliser som hade hjälmar och kulsprute-pistoler och som slängde ut tårgasbomber.

Jag sa till min son att det spelade ingen roll om jag inte kunde andas - jag har ett litet hjärtfel - men jag sa att det spelar ingen roll. Även om jag blir arresterad och dör så är det värt det - för nu har jag sett folket på gatorna! Jag fylldes av en sådan stark känsla. Tårarna började rinna.

Jag gick fram till en fru som hade en liten fin och ny aluminiumkastrull som hon slog så försiktigt på med en liten, liten sked. Jag tog kastrullen och slog på den med all kraft och jag sa till henne: Detta är den chilenska kvinnan! " Min son var tvungen att säga till mig att jag skulle lugna mig, att jag inte fick tappa kontrollen över mig själv.

Inga blev arresterade den kvällen för det fantastiska var att polisen blev tvungen att ge sig iväg. Polisen kunde inget göra mot alla dessa människor som fyllde gatorna. Men det var därför de kom tillbaka dagen därpå och gav sig på barnen, bara små barn. Det var för att skrämma oss.

Vi som lärt känna varann den 11 maj - för då lärde vi känna många av våra grannar som vi tidigare inte ens talat med - vi pratade om vad som hänt med barnen. Några kvinnor sa att se vad som händer om vi ger oss ut på gatorna och protesterar - då kommer de och tar barnen! Men vi sa att vi kunde inte längre stanna hemma utan att göra något och att våldet var inte vårt fel - våldet började de andra med redan den 11 september 1973...¹⁾

Sedan beslöt vi att vi skulle skriva under en protest mot vad som hänt den 12 maj. För det händer så många sådana här saker och ingen protesterar någonsin. Och vi beslöt oss för att vi inte längre skulle finna oss i detta.

På natten kunde mitt barnbarn inte sova. Han klagade hela natten, han mådde illa och kräktes. Han sa att det var så hemskt här, att här

kunde man inte bo för här slår de barnen... På morgonen vaknade han sent. Jag frågade hur han mådde och han svarade att han var så ledsen och rädd och att han fortfarande tänkte på hur det var möjligt att man kunde slå barn på gatan.

Nu går mödrarna omkring och letar efter sina försvunna barn. De vet inte var de finns. Men vi har bestämt att vi ska protestera denna gång.

Santiago, den 13 maj 1983

- 1) Datum för militärkuppen då president Allende mördades